

POSTANOWIENIE

Dnia 2 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Dariusz Kała (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **K. B.**

skazanego za czyn z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 2 września 2020 r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 16 czerwca 2020 r., sygn. akt III KO 33/20

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Osobiście sporządzonym pismem zatytułowanym „wniosek – zażalenie – skarga” datowanym na dzień 6.04.2020 r., skazany K. B. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt IV K (...).

W przedmiotowym piśmie skarżący wskazał, że już wcześniej składał wniosek o wznowienie postępowania powołując się na podstawy z art. 542 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 i 10 w zw. z art. 80 k.p.k., który „został odrzucony z

powodu braku podstaw”. Dodał, iż ww. pismem wnosi ponownie o wznowienie postępowania, powiększając podstawy wznowieniowe o art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. W dalszych wywodach opisywał, w jaki sposób - w jego ocenie - prokurator razem z sędzią, na podstawie popełnionego przestępstwa, doprowadzili do skazania go w sprawie o sygn. II K (...), następnie II K (...) w Sądzie Rejonowym w K. , a na podstawie tych samych oskarżeń, z udziałem tych samych świadków, został skazany w sprawie o sygn. akt IV K (...) w Sądzie Okręgowym w G. i II AKa (...) w Sądzie Apelacyjnym w (...). Ponadto skarżący polemizował ze stanowiskiem wyrażonym w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2020 r., III KO 96/19. W tym postanowieniu Sąd Najwyższy, traktując pismo K.B. z dnia 10 sierpnia 2019 r., w którym domagał się on wznowienia postępowania „na podstawie art. 542 § 1 i 3 k.p.k. w połączeniu z art. 439 § 1 pkt 8 oraz w zw. z art. 80 k.p.k.”, jako pismo sygnalizujące zasadność wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...), stwierdził, że w ww. postępowaniu nie zaistniało żadne z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., a w tym sygnalizowane przez autora pisma naruszenia, o których mowa w art. 439 § 1 pkt 8 i 10 k.p.k.

Postanowieniem z dnia 16 czerwca 2020 r., sygn. akt III KO 33/20, Sąd Najwyższy na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wyżej opisanego wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności. Organ orzekający wskazał, że kwestie związane z wystąpieniem w tym postępowaniu uchybień stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze z art. 439 § 1 pkt 8 i 10 k.p.k. były już wnikliwie analizowane w postępowaniu III KO 96/19, a powyższa okoliczność, w zestawieniu z treścią art. 545 § 3 k.p.k., zwalnia Sąd Najwyższy od ponownej analizy tych kwestii, pozwalając uznać wniosek za oczywiście bezzasadny.

Odnosząc się natomiast do wyartykułowanej we wniosku podstawy z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. Sąd Najwyższy skonstatował, że skarżący nie spełnił wymogów wynikających z art. 541 k.p.k., a to z uwagi na fakt, że nie wskazał, aby zapadło którekolwiek z orzeczeń wymienionych w treści art. 541 k.p.k. Twierdzenie, że dopuszczono się przestępstwa było oparte wyłącznie na osobistych ocenach wnioskodawcy. Sąd Najwyższy zauważył nadto, iż argumentacja zawarta we

wniosku nie wskazuje również na to, by zaistniała podstawa wznowieniowa z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

Od powyższego postanowienia zażalenie wywiódł skazany, który zarzucił Sądowi Najwyższemu, że nie zwrócił uwagi na najważniejsze przestępstwo, tj. podmiannę świadka „B.” na K. J. , tj. fałszowanie danych w akcie oskarżenia, a w związku z tym, że K. J. żyje, bardzo łatwo jest sprawdzić, że skazany mówi prawdę. Ponadto skarżący zakwestionował ponownie trafność stanowiska wyrażonego przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 marca 2020 r., sygn. akt III KO 96/19.

W konkluzji skarżący wniósł o przyjęcie jego wniosku i wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Sąd Najwyższy postąpił w pełni słusznie, odmawiając przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności (art. 545 § 3 k.p.k.). Zgodnie z powołanym przepisem, sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nie pochodzącego od adwokata, radcy prawnego, radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. I taki stan rzeczy zaktualizował się w przedmiotowej sprawie.

W zasadniczej części wniosek o wznowienie postępowania bazował na twierdzeniach o zaistnieniu uchybień z art. 439 § 1 pkt 8 i 10 k.p.k. (które nota bene mogłyby uzasadniać wznowienie postępowania jedynie z urzędu), badanych wcześniej przez Sąd Najwyższy w sprawie III KO 96/19. Ta okoliczność zaś, z woli ustawodawcy, wyraźnie wyartykułowanej w treści przepisu art. 545 § 3 k.p.k., stanowi samodzielną przesłankę wydania decyzji o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności. W tym przypadku mamy bowiem do czynienia ze swoistą rei iudicatae, zwalniającą sąd od konieczności ponownego merytorycznego ustosunkowywania się do kwestii, które były już przedmiotem rozpoznania w postępowaniu wznowieniowym.

Złożony przez skazanego wniosek był oczywiście bezzasadny także i w tej części, w jakiej odwoływał się do podstawy z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., a zgodnie z którą postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Rzecz bowiem w tym, że do wznowienia postępowania na ww. podstawie nie jest wystarczające sformułowanie przez wnioskodawcę jedynie zarzutu popełnienia przestępstwa pozostającego w związku z wydanym orzeczeniem. Z treści art. 541 k.p.k. jednoznacznie wynika, że w tym przypadku wnioskodawca zobowiązany jest do wykazania, że ww. czyn został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3–11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k. Wniosek o wznowienie postępowania powinien więc wskazywać wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające niemożność wydania takiego wyroku. Dopiero, gdy warunki te zostaną spełnione, sąd wznowieniowy może badać, czy istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że zaistnienie przestępstwa mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Jeżeli nie ma przeszkód do wydania wyroku skazującego, to w postępowaniu o wznowienie nie wolno prowadzić postępowania dowodowego w celu stwierdzenia, czy w związku z postępowaniem pierwotnym dopuszczono się przestępstwa (postanowienie SN z 1.09.1973 r., II KZ 176/73, OSNKW 1973/12, poz. 172). Zarówno z treści wniosku o wznowienie postępowania, jak i zażalenia wynika, że orzeczenia, o których mowa w art. 541 k.p.k., nie zostały wydane.

Do powyższych kwestii odniósł się Sąd Najwyższy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

W tym stanie rzeczy, trafność stanowiska Sądu Najwyższego zaprezentowanego w zaskarżonym judykacie i jego uzasadnieniu, nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy uznał zaskarżone postanowienie za w pełni zasadne i utrzymał je w mocy.

